

Република Србија
УПРАВНИ СУД
21 У. 427/13
27.02.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и Обрада Андрића, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца „А.А.” ... из ..., ул. ... број ..., поднетој против решења Министарства финансија и привреде Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, Управа царина, број: 148-04-039-00-792/4-2012 од 24.12.2012. године, у предмету царинском, у нејавној седници већа одржаној дана 27.02.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија и привреде Републике Србије, Управе царина број: 148-04-039-00-792/4-2012 од 24.12.2012. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** правни следбеник туженог органа да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 8.980,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија, Управе царина, Царинарнице Нови Сад, 02.01. Број: У/І-3048/11 од 23.04.2012. године, којим се, у ставу I диспозитива, врши измена података у ЛЦИ-УВ4 број 41 од 29.01.2010. године, ЦИ Врбас, у наименовању 01, у рубрикама 31, 33, 36 и 47; у ставу II диспозитива, обавезује тужилац да на име разлике у обрачуну царине и других увозних дажбина за робу, оцарињену по ЛЦИ-УВ4 број 41 од 29.01.2010. године, ЦИ Врбас, накнадно плати укупно 31.417,42 динара, од чега на име: царине 26.624,93 динара и пореза на додату вредност 4.792,49 динара; у ставу III диспозитива, утврђује се да је по извршном решењу Царинарнице Нови Сад број У/І-238/11 од 11.02.2011. године, донетом на основу Записника број:148-09-038-02-164/5/2010 од 21.12.2010. године, Одсека за накнадну контролу Београд, наплаћен износ од 31.417,42 динара, те се овим решењем неће вршити поново наплата истог, а у ставу IV диспозитива, наведено је да жалба не задржава извршење одлуке.

У тужби, којом је покренуо управни спор, поднетој непосредно Управном суду дана 11.01.2013. године, а преко пуномоћника Маријане Ступар, адвоката из Београда, Ивана Милутиновића бр. 85, с тим што је тужилац обавестио суд да је отказао пуномоћје именованом адвокату, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Понавља жалбене наводе и између осталог истиче да тужени орган, супротно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима, није у свему поступио по правном схватању и примедбама суда изнетим у пресуди Управног суда 8 У. 6702/11 од 14.11.2011. године, јер није отклонио неправилности на које је суд указао, а које се тичу стварне и месне надлежности органа за накнадну контролу прихваћене царинске декларације, учешћа странке у поступку, оцене свих приложених доказа и услова за примену члана 3а Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације. Сматра да је робу правилно сврстао приликом царинења и да није било законских услова за измену података у ЛЦИ-УВ 4 и накнадну наплату разлике у обрачуна царине и других увозних дажбина. Ово посебно, јер доказ да је роба правилно сврстана налази се и у комерцијалној фактури која је пратила робу, где је био наведен исти тарифни број, а које чињенице су биле наведене и у жалби, али их тужени није ценио, као ни доказ на који се тужилац позвао - страну царинску исправу у којој је предметна роба сврстана на идентичан начин како је то и у контролисаној ЛЦИ-УВ 4, у тарифни под број 4006.1000. У вези са доказном снагом стране јединствене царинске декларације, тужилац се позива на пресуду Врховног суда Србије У 539/2005 од 30.03.2005. године, где је суд закључио да “подаци из стране јединствене царинске исправе имају значај у вођеном царинском поступку, обзиром да се тарифирање робе врши према Закону о Царинској тарифи, али према прописима Европске уније о тарифирању робе”, па је неспорно да је иста морала бити цењена у поступку, као један од битних доказа који потврђују исправност сврставања предметне робе. Такође се позива и на став Управног суда да, “у случају када се сагласно важећим прописима роба може сврстати истовремено у два тарифна броја избор једне од две могућности не представља неправилно сврставање робе”. Предлаже да суд тужбу уважи, тако што ће уважити жалбу тужиоца изјављену на решење Министарства финансија, Управе царина, Царинарнице Нови Сад, 02.01. Број: У/1-3048/11 од 23.04.2012. године, и преиначити решење Министарства финансија и привреде, Управе царина број 148-04-039-00-792/4-2012 од 24.12.2012. године, тако што ће да обустави поступак измене података у наименовању 01 у ЛЦИ УВ-4 број 41 од 29.01.2010. године ЦИ Врбас, у рубрикама 31, 33 и 47. Такође предлаже да суд обавезе тужени орган да му на име накнаде штете због незаконите накнадне наплате царина и других увозних дажбина исплати износ од 31.417,42 динара, са законском затезном каматом почев од 29.04.2011. године, до коначне исплате; на име накнаде штете због незаконите плаћене камате у износу од 1.164,43 динара са законском затезном каматом почев од 24.05.2011. године, па до коначне исплате, као и да обавезе тужени орган да му надокнади трошкове поступка у износу од 6.000,00 динара, са законском затезном каматом, почев од дана пресуђења па све до коначне исплате, и таксу на тужбу и одлуку по одлуци суда, а све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде. У противном предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање, односно да обавезе тужени орган да му надокнади трошкове поступка у износу од 6.000,00 динара, са законском затезном каматом, почев од дана пресуђења па све до коначне исплате, као и таксу на тужбу и одлуку по одлуци суда, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост

оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Основано се, по оцени Управног суда, тужбом указује да су приликом доношења оспореног решења повређена правила управног поступка прописана одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима. Ово са разлога, јер тужени орган није поступио по примедбама и правном схватању Управног суда изнетом у пресуди 8 У. 6702/11 од 14.11.2011. године, а у чијем извршењу је донето оспорено решење, где је суд указао туженом на бројне повреде правила поступка, погрешну примену материјалног права и погрешну оцену доказа изведених у управном поступку и приложених уз тужбу.

У поступку окончаном наведеном пресудом Управни суд је најпре утврдио повреду правила поступка, која је прописана одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, јер тужени није навео, нити је оценио навод тужиоца који се односи на оспоравање надлежности органа који је покренуо и спровео поступак контроле прихваћене царинске декларације, будући да је тај поступак покренуо и спровео ненадлежни орган - Одсек за накнадну контролу Београд, а по налогу шефа Одсека за послове накнадне контроле Царинарнице Београд, број 148-09-038-02-164/2010 од 03.09.2010. године, а не Царинарница Нови Сад, код које царинарнице је прихваћена предметна царинска декларација. Ову повреду правила поступка тужени орган је покушао да отклони простом констатацијом да се у конкретном случају Тим за накнадну контролу, именује налогом шефа Одсека за накнадну контролу, која је у складу са систематизацијом радних места и овлашћењима која су му дата актима које прописује директор Управе царина. При том се не позива ни на један пропис из кога произлази надлежност једног организационог дела да покреће и води поступак накнадне контроле прихваћене царинске декларације, те надлежност другог организационог дела - првостепеног органа, да на основу тако утврђеног чињеничног стања доноси одлуку. Ово посебно, ако се има у виду одредба члана 103. Царинског закона, према којој царински орган може, после пуштања робе, да изврши контролу рачуноводствених и комерцијалних исправа и података у вези са увозом или извозом робе или у вези са накнадним комерцијалним пословима с том робом, да би утврдио тачност података који су наведени у декларацији, а ако се накнадном контролом декларације или накнадном контролом царинења утврди да су прописи који се односе на одређени царински поступак примењени на основу нетачних и непотпуних података, царински орган, у складу са царинским и другим прописима, предузима неопходне мере и доноси одговарајуће одлуке да се неправилности исправе и право стање усклади са новоутврђеним околностима. При том се мора имати у виду и чињеница да је одредбом члана 11. став 2. истог закона, прописано да првостепену одлуку у управном поступку доноси царинарница, осим ако овим законом није другачије прописано, а није. Управни суд је такође, указао туженом да није навео, нити је оценио навод тужиоца изнет у жалби, који понавља и у тужби, а који је од битног утицаја на решење конкретне управне ствари, а односи се на примену одредбе члана 3а Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације. Поступајући у извршењу пресуде Управног суда, тужени је поново пропустио да оцени и овај навод тужиоца, на шта се основано указује у тужби, чиме је поново повредио правила управног поступка прописана одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку.

У истој пресуди Управног суда оцењено је, као неприхватљиво, становиште туженог које се односи на неприхватање извештаја Царинске лабораторије Нови Сад број 2324/05 од 09.02.2006. године, према коме се идентична роба по врсти, саставу и намени као роба коју је увезао тужилац, сврстава у тарифни став 4006 10 00 00, јер по схватању туженог није реч о обавезујућем обавештењу о сврставању робе. Међутим, у оспореном решењу

тужени поново изражава исти став без оцене стварне садржине тог лабораторијског налаза, за који и сам тврди да има снагу доказа у поступку.

Иако је суд у својој пресуди изразио изричит став да у случају када се, сагласно важећим прописима, роба може сврстати истовремено правилно у два тарифна броја, избор једне од две могућности не представља неправилно сврставање робе, а на могућност оваквог сврставање робе указују докази приложени уз жалбу и тужбу (Стручни извештај комисије Привредне коморе Србије од 24.09.2010. године, допис Министарства финансија, Сектора за царински систем и политику, број 483-00-000562/2010-17 од 11.10.2010. године и Налаз и мишљење сталног судског вештака, др Перуничкић Михајла од 07.06.2011. године), тужени орган је потврдио решење првостепеног органа којим је тужиоцу утврђена обавеза на плаћање мање плаћене царине због неправилног сврставања робе у тарифни став 4006 10 00 00, уместо у тарифни став 4012 90 30 00 00.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену јавну расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли законом прописани услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово из разлога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно, те се оцена законитости оспореног решења могла извршити без одржавања усмене јавне расправе, а неправилности утврђене у оспореном решењу које се односе на повреду правила управног поступка, тужени орган је дужан да отклони у поновном поступку.

Како је суд наложио туженом органу да отклони повреду правила поступка на које је указао овом пресудом, то нису испуњени услови да суд уместо органа донесе одлуку како је то тужбом тужилац предложио, јер нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима.

Такође, с обзиром на одлуку суду у конкретної управној ствари, нису испуњени услови из члана 45. Закона о управним споровима, да суд одлучи о захтеву тужиоца за накнаду штете, односно да му због незаконите накнадне наплате царина и других увозних дажбина исплати износ од 31.417,42 динара, са законском затезном каматом почев од 29.04.2011. године, до коначне исплате, као и на име накнаде штете због незаконите плаћене камате у износу од 1.164,43 динара са законском затезном каматом почев од 24.05.2011. године, па до коначне исплате, јер утврђено чињенично стање не пружа поуздан основ за то.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, како би се у поновном поступку донело правилно и на закону засновано решење, с тим што је тужени орган везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка из ове пресуде у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

Разматрајући захтев тужиоца да му тужени орган накнади трошкове овог управног спора, суд је имао у виду да је тужилац имао трошкове за награду адвокату за састав тужбе у опредељеном износу од 6.000,00 динара, будући да је заступан од стране пуномоћника из реда адвоката, у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), као и трошкове на име судске таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и таксе на пресуду у износу од 590,00 динара, па је на основу одредбе чланова 66. и 67. Закона о

управним споровима, као и применом одредбе члана 150. и 153. Закона о парничном поступку, на чију сходну примену упућује члан 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 27.02.2015. године, 21 У. 427/13

Записничар
Ксенија Ивановић,с.р.

Председник већа – судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

JЗ/РР